

Minister
Spraw Wewnętrznych
i Administracji

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 04.10.2016 r.
nr 4747 podpis. [signature]

BMP-0724-4-6/2016/MJ/MM

Warszawa, dnia 30 września 2016 r.

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 4.10.16
nr 5701 podpis. [signature]

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku

w nawiązaniu do pisma z dnia 13 lipca 2016 roku (sygn. BPS/043-22-444/16) dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Jerzego Czerwińskiego podczas 22. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 7 lipca 2016 roku, w sprawie *dwujęzycznych tablic na stacji kolejowej* uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że aktem normatywnym regulującym kwestie posługiwania się – obok ustalonych w języku polskim nazw geograficznych dla miejscowości, obiektów fizjograficznych oraz ulic – dodatkowymi tradycyjnymi nazwami w języku mniejszości narodowej i etnicznej jest ustawa z dnia 6 stycznia 2005 r. *o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym* (Dz. U. z 2015 r. poz. 573, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą”. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy dodatkowe tradycyjne nazwy w języku mniejszości mogą być używane obok:

- 1) urzędowych nazw miejscowości i obiektów fizjograficznych,
- 2) nazw ulic

- ustalonych w języku polskim na podstawie odrębnych przepisów.

Dodatkowe nazwy, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, mogą być używane jedynie na obszarze gmin wpisanych do prowadzonego przez ministra właściwego do spraw wyznań religijnych oraz mniejszości narodowych i etnicznych Rejestru gmin, na których obszarze używane są nazwy w języku mniejszości (art. 12 ust. 2 ustawy). Jednocześnie należy przywołać treść art. 12 ust. 4 ustawy, w świetle którego dodatkowe tradycyjne nazwy w języku mniejszości mogą być wprowadzone na terenie całej gminy lub w poszczególnych miejscowościach. Warunkiem umieszczenia na terenie gminy dodatkowej

nazwy geograficznej miejscowości, w języku określonej mniejszości, jest umieszczenie jej po nazwie w języku polskim i niestosowanie jej samodzielnie (art. 12 ust. 5 ustawy).

Podkreślenia jednakże wymaga, że *ustawa* nie ustanawia obowiązku używania dodatkowych tradycyjnych nazw w języku mniejszości, a przewiduje jedynie taką możliwość. Ponadto *ustawa* w sposób wyraźny wskazuje, w jakich przypadkach nazwy dodatkowe mogą zostać zastosowane (urzędowe nazwy miejscowości, obiektów fizjograficznych, nazwy ulic).

W kontekście analizowanej sprawy należy zauważyć, iż nazwy umieszczane na tablicach usytuowanych na stacjach kolejowych - jak wskazuje *Systemem Identyfikacji Wizualnej Dworców Kolejowych*, zwany dalej „SIWDK”¹ - są nazwami dworców (pkt 1.18 SIWDK), a nie nazwami miejscowości, w których dany dworzec się znajduje. Dlatego też zdarza się, że nazwa przystanku kolejowego nie odzwierciedla nazwy miejscowości. W rzeczywistości spotykane są przypadki kiedy nazwa stacji łączy w sobie nazwy dwóch pobliskich miejscowości bądź jest tożsama z nazwą miejscowości położonej w pewnej odległości od tego dworca². Co istotne, nazwy stacji nie podlegają przepisom powszechnie obowiązującego prawa o ustalaniu urzędowych nazw - ustala je i zmienia zarządca infrastruktury kolejowej w ramach Grupy PKP S.A. Podkreślenia przy tym wymaga, że analogiczne stanowisko w sprawie przedstawiono w odpowiedzi Ministra Infrastruktury z dnia 20 lipca 2015 r. na zapytanie poselskie nr 8332 z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie umieszczania na peronach tablic z dwujęzycznymi nazwami stacji i przystanków kolejowych³.

W świetle powyższego, mając na uwadze docierające do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji sygnały niezadowolonych mieszkańców z umieszczania na dworcach kolejowych dodatkowej tradycyjnej nazwy w języku mniejszości, a przede wszystkim fakt, że umieszczenie ww. nazwy jest tylko możliwością, z której korzysta lub nie uprawniony podmiot, stwierdzić należy, iż w ramach kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji jedyną dopuszczalną w aktualnym stanie prawnym formą wyjścia naprzeciw ww. oczekiwaniom jest przesłanie niniejszego pisma, wraz z kopią wskazanego na wstępie oświadczenia, do właściwego Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa z prośbą o rozważenie możliwości skierowania wystąpienia do Grupy PKP S.A., mającego na celu ponowne przeanalizowanie zasadności i celowości stosowania dwujęzycznych tablic informacyjnych na dworcach kolejowych.

Na marginesie można wskazać, w kontekście informacyjnego charakteru ww. tablic, że umieszczenie na nich nazw tylko w języku polskim nie przekreśla ich informacyjnego charakteru z uwagi na powszechną znajomość języka polskiego przez obywateli polskich niezależnie

¹ wprowadzony uchwałą Nr 958 Zarządu PKP S.A. z dnia 15 grudnia 2009 r. w brzmieniu ustalonym w załączniku uchwałą nr 104 Zarządu PKP S.A. z dnia 14 lutego 2012 r. – jak wynika ze strony intern.: <https://pkpsa.pl/pkpsa/przetargi/pliki/przetarg-5445/zal.-nr-11---wytyczne-system-identyfikacji-wizualnej.pdf>

² aktualnie zauważalna wydaje się tendencja polegająca na nadawaniu nazw dworców odpowiadającym nazwom miejscowości

³ w odpowiedzi tej wskazano co prawda na spółkę PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. jako na zarządcę infrastruktury, jednak z ustaleń w ww. spółce oraz w PKP S.A. wynika, że sprawy dworców kolejowych pozostają bezpośrednio w gestii PKP S.A., zaś sprawy oznaczenia peronów w gestii PKP PLK S.A., niemniej jednak ww. kwestie są wspólnie uzgadniane przez obie spółki

od ich pochodzenia. Ponadto, używanie tablic dwujęzycznych może stanowić utrudnienie dla obcokrajowców posługujących się językiem mniejszości, którzy mogą zapamiętać w sposób naturalny tylko nazwę dworca (stacji kolejowej) w języku dla nich rodzimym, co może stanowić znaczące utrudnienie w odczycie rozkładów jazdy i zakupie biletów na innych stacjach, gdzie nazwa stacji docelowej występuje tylko w języku polskim. Ponownego podkreślenia przy tym wymaga, że do rozważenia ww. kwestii nie jest właściwy Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

z powołaniem

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Sebastian CHWAŁEK
Podsekretarz Stanu

Otrzymują:

- 1) Sekretariat Prezesa Rady Ministrów w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów;
- 2) Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa (wraz z ww. oświadczeniem).